

SYSKON- BREVET

Franciskus - Sällskapet

i Finland r.f.

www.franciskus.fi

Nr. 123
december 2015

**Vi önskar alla Syskonbrevets läsare
en välsignad adventstid
och en riktigt God Jul!**

Julkруббans historia

I många europeiska länder är julkrubban en gammal, älskad tradition. Julen började firas först på 300-talet och julkrubbstraditionen anses ha börjat efter att Franciskus av Assisi julen 1223 nära sitt kloster i en grotta byggde en krubba. Han ville själv uppleva hur platsen såg ut där Jesus föddes i fattigdom. I Franciskus grotta fanns bara en krubba fylld med hö, en levande oxe och åsna. Men i julnattsmässan, när nattvarden instiftades tyckte människorna sig se Franciskus, från krubban på altaret lyfta ett barn, som smålog emot honom och klappade hans skäggiga kind.

Redan långt före julnatten i Greccio hade man visat julnattstablåer. Stjärngossarna i

Uleåborg är ett fjärran eko från de medeltida tablåerna. Den tidigaste bevarade bilden av krubban finns i S. Sebastianos katakomber i Rom. På den bleknade bilden syns Jesusbarnet mellan oxens och åsnans huvuden. Ovanför finns Gud Fader och båda gestalterna har en gloria. Liknande bilder finns rikligen graverade på urkristna sarkofager.

Franciskus krubba gav upphov till seden att pryda kyrkorna med Betlehems julnatt. Den första uppgiften om en sådan krubba finns från Santa Maria Maggiorekyrkan i Rom från år 1291. Seden spred sig snabbt i Italien, och i slutet av 1500-talet fanns krubban redan i Frankrike, Tyskland, Österrike, Schweiz, Spanien, Polen och Tjeckoslovakien. Kyrkkrubbornas blomstringstid var på 1600- och 1700-talen. Kyrkorna t.o.m. tävlade om krubbornas prakt och mäktighet. I slutet av 1700-talet var man tvungen att ge ett påbud att det bara fick finnas en helig familj, herdar och de vise männen runt krubban. Man ville på så sätt gå tillbaka till den urtida enkla andäktigheten.

Från kyrkorna spred sig krubban till hemmen. Först till furstars och högbornas slott och

senare ständer- och borgarhem. Från Italien spred sig seden runt den övriga världen med missionärer och köpmän. I Sydeuropa och en del av Mellaneuropa blev den vida utbredd och i Latinamerika tog man helhjärtat emot den. Däremot blev inte krubban hemmastadd i Nordeuropa, Brittiska öarna eller Nordamerika där den protestantiska kyrkan var dominerande. Inte heller i Asien fick krubban fotfäste. Först under senare år har krubban funnit sin väg till dessa länder. I Finland började man bygga krubbor efter Sveriges exempel. Malmös lutherska St Petri kyrkan var den första kyrkan med krubba år 1929 och år 1974 fanns det på olika håll i Sverige redan 951 krubbor. Man har också byggt krubbor utanför kyrkorna, bl.a. på Stortorget i Stockholm fanns julkrubban redan år 1960.

Till finländska kyrkor kom krubban egentligen först på 1980-talet men spred sig därefter snabbt. Åbo domkyrka torde vara den tidigaste kyrka med krubba där den byggts sedan 1979. I de katolska kyrkorna och kapellen finns

alltid en krubba, och nuförtiden har man också i nästan alla Finlands lutherska kyrkor framme julkrubba eller visar tablåer från julnattens händelser. Man har också ställt ut krubbor på olika håll i Finland, i Helsingfors har man redan under flera år jultiden ställt ut julkrubbor från olika delar av världen längs Alexandersgatan med omnejd.

Nuförtiden skaffar man ivrigt också krubbor till privata hem. Man tillverkar dem själv eller samlar varje år något till julkrubban. I en del familjer hoppas man på att krubban går i arv till barn och barnbarn, som får leva sig in i julens händelser. I mångt hem har julkrubban kommit att bli lika viktig som granen och ljusen. Visst påminner den om julens sanna verklighet mer än något annat. Varje jul föds han på nytt, Betlehems lilla barn, hämtar med sig julens frid och välsignelse till våra hjärtan.

Tuula Luoma

(översatt av Pia Mantila)

På väg till franciskusfesten.... och att vara där

Inför sommarens Franciskusdagar på Kökar 3–5.7.2015 gjorde Trygve Forssell ett initiativ att en vandring kunde företas med start i Nådendal och målet skulle vara festen på Kökar. Eftersom ett stort antal vandrare visade intresse för saken, beslöts att planeringen under Trygves ledning fortsatte och rutten fastslogs med logering och matställen. Under hela vägen eskorterades gruppen, som allt som allt uppgick till ett tjugotal personer, av en paktbil som fungerade som servicebil med proviantering av bl.a. dricksvatten, och möjligheter för trötta vandrare att åka med en bit på vägen. Vandrungen var ekumenisk eftersom en stor del av vandrarna hör till katolska kyrkan i Finland. Gruppen kom från olika delar av Finland, vilket gjorde att vandrarna bidrog med olika livshistorier, traditioner och erfarenheter. Vandringssträckorna blev i allmänhet mellan femton och tjugo kilometer per dag och lyckligtvis kunde vandrarna deponera sovsäckar och annat material i servicebilen – allt sådant som inte direkt behövdes på vandrungen.

Onsdagen den 1 juli samlades vandrarna i Nådendal och inledde med andakt i klosterkyr-

kan. Den första dagen avslutades i Rimito med övernattnings i församlingens lägergård. Rimito kyrka är en pilgrimskyrka eftersom den är helgad åt Sankt Jakob eller Santiago. I de kyrkor vi besökte på vägen höll vi i allmänhet gudstjänster i form av tideböner. Den andra dagen hade Nagu som mål och mitt på dagen gjorde vi en meningsfull avstickare till Sjalö, som påminde oss om alla de tragedier som spetskehuset och senare mentalsjukhuset utgjorde och som Sjalö är direkt anknutet till. Den tredje dagen vandrade vi över Nagulandet och Korpolandet och nådde slutligen Galtby, där kökarfärjan tog oss över till målet för vår vandring.

Kökarfesten den 3–5 juli firades med pilgrim i livet som tema. Pilgrimskap och helgonkult hör historiskt sätt intimt samman och därför var det inte långsökt att fader Henrik Roelvink, den holländska franciskanpatern som länge arbetet i Sverige, redogjorde för den helige Olavs kult i Norden. Den helige Olav är för övrigt aktuell eftersom ett samnordiskt projekt startats för att staka ut färdvägarna som gäller just Olavskulten. Kökar har i dessa planer en viktig position som en del av det medeltida itin-

erariet i Östersjön. Med på festen fanns biskoparna Björn Vikström och Lennart Koskinen, som båda medverkade i en diskussion kring pilgrimskapet som livstema.

Programmet under dagarna följde i stort sett ett traditionellt schema, där tyngdpunkten ligger på söndagens högmässa. Trots grundliga och intensiva försök att få till stånd en gemensam luthersk och katolsk mässa, lyckades man inte heller denna gång mötas i gemensam mässa. Tyvärr syns ännu det gemensamma nattvardsbord, som under hela franciskusfestens historia varit en bärande vision, ligga långt i framtiden. Det hindrar dock inte arrangörerna att göra sitt yttersta för att hitta en fungerande lösning på ett gemensamt firande av mässan.

Det nya pilgrimshärbärget ger några pilgrimer möjlighet att övernatta på församlingshemmets vind. Fortfarande får vi vänta på att planerna på utvecklandet av ett pilgrimscentrum på Kökar skall konkretiseras. Årets fest visar med tydlighet att det finns ett behov av utveckla festens traditioner. Viktiga är också de utmaningar som festen utgör för kökarborna. Det gäller inte enbart kök och bespisning utan också medverkan i programplanering. Det finns nu planer på att kökarborna skulle få ett stort ansvar för punkter i programmet genom den teaterpjäs som håller på att planeras. Den stora utmaningen är

självfallet logistiken. Färjturernas knapphet betyder att möjligheterna till deltagande i festen är reducerade. Dessutom kan övernattningen bli problematisk ifall man inte är ute i god tid och reserverar rum.

Årets franciskusfest var lyckad i många hänseenden. Kopplingen mellan historia, andlighet och bygdekultur bör kunna bevaras för att festen skall kunna vara en hållbar satsning. Nästa år kommer tematiken att handla om heligheten och mötet med den i tid och rum. Vi ser fram emot att träffas sommaren 2016 på Franciskusdagar på Kökar.

Stefan Djupsjöbacka

En före detta barnsoldat berättar: ”Krig är sådant som finns mellan dig och mig”

Text: Satu Helin, bilder: Ville Asikainen

Nkuba bryter själv den sten som skall läggas på vägen. Han gör det med hacka och järnspett.

Heritier Nkuba, bosatt i Den demokratiska republiken Kongo, var gerillakrigare i tre år. Nu skulle han ta en okänd yngling hem till sig hellre än att denne skulle ansluta sig till armén.

Heritier Nkuba som numera är vägarbetare, sitter vid den halvfärdiga vägen i östra Kongo och torkar svetten ur pannan. Det tar på att bredda vägen med mus-

kelkraft i 25-graders hetta.

Nkuba säger att han är tacksam för varje minut.

”Om jag inte skulle ha fått lära mig ett yrke skulle jag troligtvis redan vara död.”

Nkuba anslöt sig till ett gerillaförband när han var 12 år. Ifall han fortfarande skulle höra till gerillan, skulle han ha tillbringat 13 år i djungeln. Få klarar sig med livet i behåll så länge.

Från platsen där han håller sin paus är utsikten hisnande ner

mot dalen Masisi. Vi befinner oss i provinsen Norra Kivu nära gränsen till Rwanda. I bergslandskapet runtomkring finns just nu sju olika gerillagrupper.

”Det är en stor villfarelse att man får betalt i armén. Vi fick inget. Om man mot förmodan hade pengar lade officerarna beslag på dem”, säger Nkuba

N k u b a minns inte mycket annat av sin barndom än glimtar från skolan och att han var tvungen att avsluta skolgången för att det inte fanns pengar. Överst bland minnesbilderna finns hungern, nöden och hopplösheten.

”Enbart lidande. Det kommer jag ihåg att jag upplevde. Tydligast minns jag stunden då jag beslöt mig för att ansluta mig till gerillan.”

Det fanns inte tillräckligt med mat och Nkuba hade varken ordentliga skor eller kläder.

”Jag tänkte att jag som soldat kunde få tillräckligt med pengar för att gå i skolan. Det var mitt enda hopp.”

”Ingen lockade mig till armén. Inte heller gjorde någon reklam för den eller utövade påtryckning. Beslutet skedde endast här”, säger Nkuba och pekar mot sitt hu-

vud.

Nkuba berättade inte för sina föräldrar om sina planer att ansluta sig till gerillan. En natt år

2002 smög han ut ur huset och gav sig iväg i mörkret.

”Jag gick och gick. Jag visste att om jag går tillräckligt långt upp mot bergen och skogarna, så skulle jag slutligen stöta på gerillasoldater.”

Så blev det. Till den 12-årige Nkuba ställde man tre frågor under ”arbetsintervjun”: ”Vem är du? Vill du bli en bra soldat? Tänker du rymma?” Nkuba svarade: ”Heritier Nkuba, ja, nej”.

Efter det blev han soldat.

”Under de första veckorna tänkte jag bara på att en dag få gå i skolan igen, det var min motivation.”

Den gerillagrupp Nkuba anslutit sig till, hörde till Mai Mai-rörelsen. Varför och mot vem gruppen stred hade ingen betydelse för Nkuba. Han hade letat uttryckligen

efter gerillasoldater som hörde till Mai Mai eftersom han visste att de fanns i närheten och att man hos dem inte frågade efter hans ålder. Men det fanns också en tredje orsak.

”Jag visste att de använder sig av häxkonst. Att de sätter barnsoldaterna i främsta ledet och kan trolla så att kulorna inte genomborrar barnen utan istället rinner av dem som vatten.”

Av denna ”magi” kommer även Mai Mai-rörelsens namn. Det är swahili och betyder ”vatten, vatten”.

Ritualen för magin utfördes genom att skära ett snitt med kniv i huvudsvålen.

Nkuba bygger en väg i närheten av byn Kashebere. Enligt arbetsledaren Gabriel Libanda-Mosange är Nkuba en av de bästa på jobbet.

Det kunde ha varit möjligt att förhindra att Nkuba blev soldat. Han ville aldrig strida och han ville inte bli soldat. Han ville gå i skola.

”Jag var alltid bäst eller nästbäst i klassen. Om jag fått ens den minsta chans att fortsätta skolan, skulle jag ha stannat hemma. Eller om det skulle ha funnits hopp om att jag i framtiden kunde förtjäna pengar.”

Armétiden var tuff för ett barn men Nkuba var uthållig.

”Först fick jag ett Kalashnikov-gevär men det var väldigt tungt. Jag bad om något lättare och fick ett spjut istället. När jag blev starkare fick jag ett gevär”.

Nkuba hade ingen särskild uppgift i armén. Vem som helst av högre rang kunde befalla vad som helst och när som helst: till strid, att laga mat eller städa. Det viktigaste var att alltid lyda och det omedelbart.

Livet bestod av krig, säger Nkuba.

Hur skulle du beskriva kriget för den som inte upplevt krig?

”Krig är sådant som finns mellan dig och mig. Att jag kommer till ditt hem med ett spjut och du ser att jag kommer och tar fram din djungelkniv. Sedan börjar vi strida.”

”När du fortsätter att strida kan det hända att du upptäcker att du förlorat någon som stått dig nära. Och din motståndare kan råka ut för samma sak.”

År 2005 när Nkuba krigat i tre år, kom Save the Children-or-

ganisationen till gerillans läger.

”Någon sade att till oss att vi inte behöver vara här längre. Först blev jag besviken. Jag ville stanna. Men sedan lade jag ner mitt vapen och lämnade lägret.”

Det var inte lätt att återvända till samhället. Nkuba försökte sig på små reparationsarbeten på tex mopeder, men folk var inte särskilt ivriga att anlita honom. Slutligen bestämde han sig för att börja jobba i gruvan. Dit tog man vem som helst.

”En dag när jag jobbade en-

sam i gruvan blev jag anfallen. Det var ett gerillaförband som kidnappade mig för de visste att jag varit soldat. De ville ha mig med i sitt förband.”

Men Nkuba lät sig inte föras av vapnen en gång till.

”Efter två månader blev jag sänd till ett annat läger. Soldaterna kunde inte föreställa sig att jag skulle rymma så de höll mig

inte under så noggrann uppsikt. Jag lämnade dem i smyg och lyckades rymma. Jag återvände till hjälpcentret för f.d. barnsoldater.”

Heritier Nkuba är gift med Neema Mihiyo. Hon väntar parets andra barn. ”Jag är stolt över min man”, säger Neema.

År 2010 blev Nkuba antagen till ETN-utbildningscentret som Kyrkans Utlandshjälp understöder. Det är en yrkesskola för f.d. barnsoldater. Efter drygt ett år av studier gör man sin yrkespraktik och får en yrkesexamen. Äntligen hade

N k u b a
l y c k a n
p å s i n
s i d a !

N k u b a
b ö r j a d e
u t b i l d a
s i g t i l l
m u r a -
r e o c h
s n i c k a r e .
H a n s
m å l v a r

att äntligen kunna skaffa sig ett levebröd.

”Det är en stor villfarelse att man får betalt i armén. Vi fick inget. Om man mot förmodan hade pengar lade officerarna beslag på dem.”

Vid ETN-centret fick Nkuba ett yrke och en högt uppskattad yrkesskicklighet.

”Om jag fick välja på nytt,

skulle jag inte ansluta mig till gerillan. Jag kan skilja mellan rätt och fel. Om någon yngling skulle vilja ansluta sig till gerillan så skulle jag motsätta mig det. Jag kunde tala om för den personen att det är fullkomligt bortkastad tid. Det är ett enda lidande som man inte skall ge sig in i varken för pengar eller annars. Jag kunde t ex hjälpa ekonomiskt eller ta honom och bo hos mig om det skulle hindra honom från att bege sig iväg.”

”Jag kan skatta mig lycklig. Nu får jag både pengar och ett gott anseende för det jag gör. Man lägger märke till mitt väl utförda arbete och tackar mig för det. Utan ETN-centralen skulle inget av detta vara möjligt.”

”Se på mig, jag är ett proffs: jag kan bygga, reparera, mura, ja vad som helst. Jag till och med lär andra att bygga och mura. Man uppskattar mig och känner mig. Jag kan förse min hustru och min lilla

Om några år skall Nkubas treårige son börja skolan. Nkuba hoppas att pojken skall ha framgång och bli berömd. ”Det viktigaste är att han får studera”, konstaterar han.

Nkuba lägger noggrant sten efter sten på sin plats. Arbetstakten är hög och den är densamma timme efter timme. Den eroderade vägen blir stadigare och bredare.

son med kläder, mat och tak över huvudet. Jag är stolt över vem jag är och vad jag gör”, säger Nkuba.

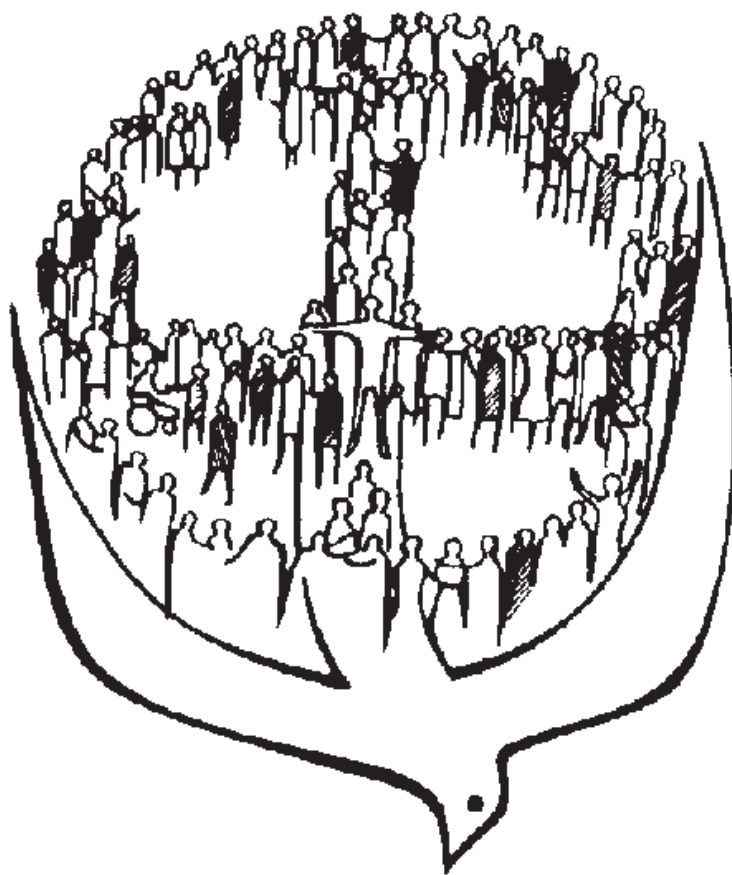
Nkuba traskar iväg hemåt i aftonsolen. Han vänder sig om, höjer händerna mot skyn och utbrister: ”Se på mig, jag har det bra!”

De skall gå till den heliga staden

Ibland kommer det till styrelsens kännedom om medlemmar som avlidit. Tyvärr vet vi inte alltid när någon av våra medlemmar lämnat det jordiska livet.

Hustrun till vår mångåriga ordförande Bo-Göran Öhblom, Marita Öhblom från Kimito, har avlidit. Hon var under många år medlem i styrelsen och redaktionsteamet för Syskonbrevet. I

henne hade Sällskapet en ivrig förebedjare och en person som tog ansvar för verksamheten. En annan som inte mera finns ibland oss är Inger Wikström från Ingå Degerby, som under flera år var medlem i styrelsen och uppofrade sig för sällskapets bästa. Vi minns våra vänner med tacksamhet!

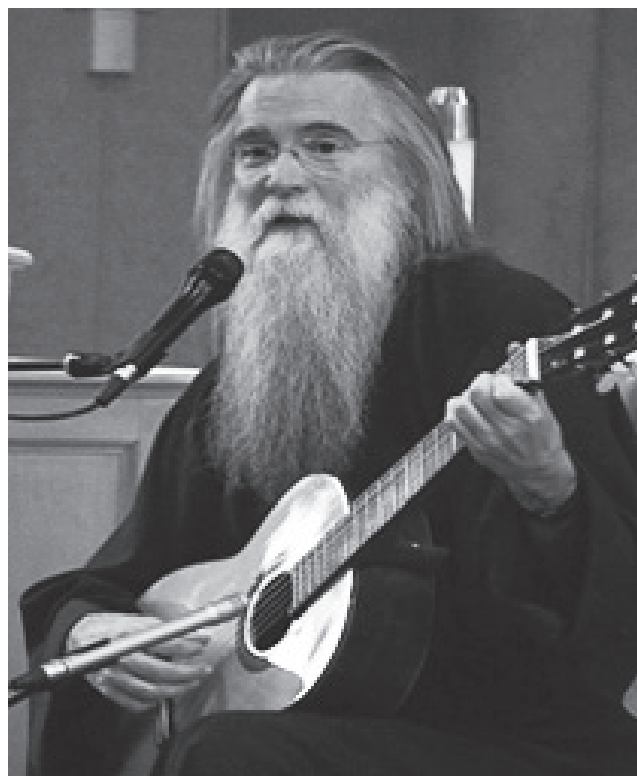

John Michael Talbot, rockstjärnan som blev romersk-katolsk munk och grundare av "Brothers and Sisters of Charity"

John Michael Talbot – grundaren och ledaren av "Brothers and Sisters of Charity" i Little Portion Hermitage nära Eureka Springs (Carroll County) – är en av de mest framstående katolska musiker i världen, med mer än femtio album. Han är också grundare av "Catholic Association of Musicians" och författare till mer än ett dussin böcker om kristen meditation och musik.

John Michael Talbot föddes i Oklahoma City, Oklahoma, den 8 maj, 1954 till Jamie Margaret (Cochran) Talbot och Richard Talbot. Familjen flyttade till Little Rock (Pulaski County) när John var sju år gammal och två år senare till Indianapolis, Indiana. För att få vänner i Indianapolis började familjen spela musik som ett sätt att vara en del av samhället. John och hans två syskon bildade ett band med två andra, de kallade sig "The Quinchords". John spelade gitarr, banjo, dobro, och flera typer av trummor.

Med ändringar i sammansättningen bytte "The Quinchords" namnet till "Four Score" och sedan till "The Sounds Unlimited", med John på kompgitarr och sång. Johns syster Tanni hoppade av,

men John och hans bror Terry fortsatte, så småningom bildade de "Mason Proffit" 1968. Folk-rock-countrybandet uppträdde med större band, däribland Pink Floyd, Grateful Dead, Iron Butterfly och Fleetwood Mac. De hade flera stora hiter av vilka "Two Hangmen" och "A Thousand and Two" kanske är de mest kända.

När John var sjutton år, gifte han sig med Nancy i Indianapolis 1971; deras dotter, Amy Noel, föddes 1974. Paret skilde sig några år senare.

John blev allt mer desil-

lusionerad av livet kring rock and roll och fick under en turné en inlevelse att han hade sett att Kristus håller ut trasiga munk kläder till honom. John hade sin sista turné med "Mason Proffit" 1973. Under denna turné, spelade bandet på Ozark Mountain Folk Fair nära Eureka Springs. John köpte då ett markområde i Ozark Mountains.

Efter inspelningarna av ett album med Terry som "Talbot Brothers", började John sin karriär som en kristen artist 1976. Han spelade in sitt första soloalbum, John Michael Talbot. Hans andra soloalbum var New Earth.

Efter sin skilsmässa, påbörjade John sina religiösa studier och sitt andliga sökande. Dessa ledde honom så småningom honom till franciskanska prästen Martin Wolter på Alverna, ett franciskanerkloster och retreat center nära Indianapolis, där John bodde med sina föräldrar. År 1978 skrev han in sig i "The Third Order of St. Francis". Denna orden omfattar olika slag av medlemmar, även personer som inte avgett klosterlöfte samt gifta par.

Efter inspelningen av en av hans bästsäljande album, The Lord's Supper (1979), byggde John en eremitboning i skogen i närheten av Alverna, där han tillbringade vintern 1978-79 varefter han gick på en pilgrimsfärd till Melanöstern.

John ville bygga och leda

en gemenskap och grundade 1980 därför gemenskapen "Charity" (välgörenhet), som senare döptes om till "Little Portion House of Prayer", på Alverna.

År 1982 inleddes byggandet på den mark John ägde i Ozarks i vad som skulle bli "The Portion Hermitage" och man började kalla gemenskapen "Brothers och Sisters of Charity". Gemenskapen flyttade till Eureka Springs samma år. Fastigheten designades av en berömd arkitekt E. Fay Jones från Arkansas. Byggandet och landskapsarkitekturen färdigställdes 1983. Samhället är mestadels självförsörjande, men Johns musikkarriär är en av de viktigaste inkomstkällorna.

Efter ogiltigförklaringen av hans första äktenskap, och trots vissa kontroverser i det katolska samfundet, gifte John sig med en tidigare nunna Viola Pratkanis den 17 februari, 1989; äktenskapet välsignades av biskopen Andrew McDonald i Little Rock. Det fanns inte någon religiös anledning till att paret inte kunde gifta sig.

John startade också något han kallar "Itinerant Prayer Walks" (Ambulerande bönevandringar), den första gick från Little Portion Hermitage till Little Rock (ca 200 miles). Promenaderna är ofta i samband med Johns konserter. Vid sidan av sitt arbete som artist har John publicerat mer än ett dussin böcker, däribland The Joy of Mu-

sic Ministry (2001), *The World Is My Cloister* (2010), and *The Universal Monk: The Way of the New Monastics* (2011). In 2011 utkom albumet *Worship and Bow Down*.

År 2014 lanserade John en vecko tv-show, *All Things Are Possible* (allt är möjligt) på the Church Channel.

Brothers och Sisters of Charity (Bröder och systrar i välgörenhet)

är en romersk-katolskt baserad gemenskap som består av klosterliv eller ett liv utanför klostret för celibat bröder, celibat systrar, familjer och singlar. Alla delar samma regel och konstitution. Detta är det första dylika samfundet Vatikanen godkänt. "Little Portion" har en unik ställning i USA:s katolska kyrka.

De flesta av medlemmarna bor på the Little Portion Hermitage i Berryville, Arkansas. År 2012, invigdes ett andra hus i Houston, Texas. Det finns också en internationell ekumeniskt gemenskap som består av ensamstående män och kvinnor och familjer runtom i världen som bor i sina egna hem men delar samma regel och konstitution.

Brothers och Sisters of Charitys medlemmars viktigaste uppgift är att i bön dyrka Gud. Bönen är styrkan i individuella liv och gemenskapens existens, inspirerade av St.Franciskus.

Det mesta av arbetet på

Portion Hermitage består av trädgårdsarbete, skötsel av djur, kontorsarbete, matlagning, städning och underhåll av området och byggnader. En del jobbar med att göra samhället så självförsörjande som möjligt.

Vissa volontärer är på uppdrag på "Clinic of Berryville"; betjänande Portion Retreat center, som drivs främst av lokala medlemmar med lite engagemang från kloster samhället. Dessa betjänar olika behov hos lokalbefolkningen. En annan viktig uppgift är att befrämja kärleksfull närvaro till de hundratals "pilgrimer" som kommer och besöker gemenskapen varje år.

John och Little Portion Hermitage är anhängare av Mercy Corps International, som ger katastrofhjälp och humanitärt bistånd i världen. John grundade den katolska Association of Musikers (CAM) 1996; CAM: s årliga konferens hålls på Little Portion Hermitage.

Mera information om gemenskapen fås på deras hemsida (på engelska)
<http://www.littleportion.org>

Kristina Rosenberg

Kassören meddelar

Medlemsavgiften. Många har betalt sin medlemsavgift. Per den 31.10. har inbetalningar gjorts sammanlagt 1.430 euro (år 2014 var det 1.425).

Tack till alla som betalt medlemsavgiften och därmed vill försäkra sig om fortsatt medlemskap.

Nu blir det en liten slutspurt under verksamhetsårets sista veckor.

Om inbetalning ej noterats före den 31.10.2015 bifogas påminnelsebankgiro med Nordea kontonummer IBAN:
FI32 2057 2100 0272 12

Tage Olander

kassör
040 7168 926
e-post: tage.olander@gmail.com

